

Sázava 6. - 8. května 2011

Účast:

Vodáci: Pína, Prcek, Hanka F., Líba, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Helča S. a Michal, Pavlína Kř., Jakub, Karel, Tereza, Lucka V., Jindra, Milan, Karel H., Karel J. a Simča s Terezkou, Pěťa, Míša K., Radka L., Katka Š. a Martin T., Jana N., Lenka Z., Káča, Míla, Vlád'a a Lída, Honza A., Radek s Klárou a Míšou

Cyklisté: Sally a Marcela, Karel H. ml., Štěpán a Radka P.

Návštěvy: Honza M., Tomáš J., Calamity Jane, Ňumen, PeHu a Vítek ...

Pátek 6. května 2011 (příjezd do Týnce nad Sázavou): Když v úterý začalo ve vyšších polohách sněžit a i v Praze byla přes den teplota jen něco málo nad nulou, jistě mnozí z účastníků letošního již sedmnáctého ročníku splouvání Jarní Sázavy („Sedmnáctého zastavení jara“) zauvažovali nad tím, zda to není nápad hodný návštěvy u psychiatra. No ale předpověď na víkend slibovala zlepšení počasí, takže nakonec téměř všichni dorazili na start našeho vodního putování, jímž bylo tábořiště v Týnci nad Sázavou.

Původně uvažovaný začátek již ve Zlenicích jsme pro malý zájem o plavbu v pracovní den (pátek) zrušili, což ale nemohlo nijak významně snížit kvalitu celého podniku.

Významným faktorem, který koneckonců ovlivnil i tento zápis, byla skutečnost, že se letos zformovala opravdu mimořádně početná flotila - vždyť v sobotu jsme počtem 18-ti kánoí vyrovnali naše dosavadní maximum z roku 2003. A kdyby dorazili i nahlášení známí od Líby, tak bychom vytvořili hned nový rekord. Počet účastníků včetně cyklistů a návštěv pak dosáhl téměř padesáti, což ovšem znamenalo, že nebylo možné zaznamenat všechny veselé historky, tím spíš, že jsme jak na řece, tak i na souši často byli rozděleni v několika skupinách, které se průběžně prolínaly, mísily, rozpadaly, zvětšovaly, zmenšovaly, přemísťovaly, vznikaly a zanikaly a vůbec - v tom by se nevyznal ani legendární tajný policista Bretschneider!

Jen jsme měli trochu obavy, že když přijedeme až v pátek v podvečer a večer, tak budeme mít problém sehnat dobrý plac pro táboření, kam se všichni vejdemo. Helča ještě Vlád'ovi čekajícímu na večerní příjezd Lídy do Prahy doporučovala, ať si odpoledne sjede alespoň postavit stan. Ještě, že to neudělal! K našemu velkému překvapení totiž po celý víkend bylo tábořiště poloprázdné - tábořily zde jen asi tři party, z nichž ta naše byla největší. Zdá se, že hospodářská krize zasáhla i vodní turistiku.

Během krásného prosluněného odpoledne a podvečera, vzbuzujících opravdu velké naděje na víkend, a někteří až později večer postupně auty či vlakem přijížděli: Pína, Prcek, Hanka F. a Líba, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Helča S. a Michal, Pavlína a Jakub, Karel a Tereza, Lucka a Jindra, Milan, Karel H., Honza M., Karel J. a Simča s Terezkou, Tomáš J. a Pěťa, Míša K. a Radka, Karel H. ml., Štěpán a Radka P., Martin T. a Katka Š., Jana N., Lenka Z., Sally a Marcela, Calamity Jane a Káča, Míla, Vlád'a a Lída, Honza A.

Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou zde byli mezi prvními, tak hned pohotově posbírali po okolí zbytky dříví a pak ještě raději dokoupili u správcové kolečko suchého. Hned také zažehli ohýnek, na němž jsme si opekli buřtíky. Mňam! Pavlínka s Pěťou pak také opékali maršmelouny.

Na večer jsme se pak postupně přesunuli do salónku kempovní hospůdky V Náklí. A protože v televizi zrovna běžel přímý přenos z utkání hokejového mistrovství světa mezi Českem a Slovenskem, byla hlavní náplň úvodu našeho posezení dána. Po skončení a pro jistotu již i během průběhu zápasu jsme náležitě oslavili vítězství 3:2.

Vláša, Pavel a Honza A. pak také konečně mohli vytáhnout kytary. V salónku bylo vyprodáno, tak chvíli trvalo než se všichni naladili, ale nakonec se rozjela opravdu mimořádná pařba zahrnující všechny osvědčené hity. Kluci hráli o život, také díky tomu, že před nimi pravidelně přistávaly panáky rumičku.

Později dlouho po půlnoci je vystřídali v hraní Honza M. a jeden cizí hráč, který se k nám s částí svojí party přesunul z lokálu.

A šéfíček nezavíral - asi i díky tomu že Hanka s Líbou se k němu obětavě „lísaly“ - takže s námi vydržel až do rána, jehož se „dožili“ ti nejotrlejší jedinci...

Sobota 7. května 2011 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Ráno nás probudilo sluníčko peroucí do našich stanů, v nichž díky tomu stoupla teplota do lehce saunových výšin. Rozhodně bylo tepleji než v noci, kdy se rtuť imaginárního teploměru pohybovala jen lehce nad nulou.

Ačkoliv se po včerejší bujaré večero-noci nevstávalo zrovna lehce, nakonec jsme se všichni vyhrabali ze spacáků. V 10 hodin pak dovezl Martin Sopr ze Sázava-tour 14 objednaných plastových vyder. Mezitím přijeli i poslední plavci naší početné flotily: Radek a Klára s Míšou.

Plánovaný odjezd v jedenáct se trochu protáhl i díky drobným zmatkům v obsazování jednotlivých plavidel, ale nakonec kolem půl dvanácté byly lodě na hladině a my vyrazili vstříc dobrodružství. Ještě jsme stihli společné skupinové foto, nikoliv už tradiční obřad odemykání řeky. Když totiž Pavel nahmátl v barelu klíč od Sázavy, byla již většina lodí na řece. Tak jím nakonec jen pošolíchal hladinu, aby se neřeklo. Před vyplutím jsme ještě hodili Tsunami na střechu auta, neboť Helča vyplula v poslední neobsazené vydře z půjčovny (původně určené pro Líbiny známé, kteří ale nakonec nedorazili).

Vody v řece moc nebylo - jen trochu nad 60 centimetrů na vodočtu v Nespekách, což je ovšem stále dost na pohodové splutí. A protože byl doslova letní den, nic nám nechybělo.

Našich osmnáct kánoí bylo obsazeno takto: Vláša – Lída ve Žbluňku, Pavel – Pája ve Žlababě, Míla – Pěťa v Pirátovi, Karel J. – Terezka v Džousice, ostatní v červených plastovkách z půjčovny: singlující Helča, Kája – Míša K., Karel H. – Simča, Honza A. – Radka L., Prcek – Jana N., Martin – Katka Š., Helča S. – Michal, Pavlína – Jakub, Lucka V. – Jindra, Milan – Lenka Z., Karel – Tereza, Hanka – Líba, Pína – Káča, Radek – Míša – Klára.

Jak již bylo napsáno, vody moc nebylo, takže hned úvodní jez u tábořiště v Týnci většina posádek stáhla podél pravého břehu. Jen Vláša s Lídou a snad ještě kdosi to nějak sešoupli podél zbořené levé kozy šlajсны, ale čert ví, jak.

V pohodovém poklidném tempu jsme pak pokračovali dál. Na volejích před jezy jsme se sráželi do soulodí a díky nízkému stavu vody pak jezy sjížděli rovnou. Na [Podělusích](#) zalila háčky pěkná vlna pod šlajсны, na [Brejlově](#) jsme se sotva dostali do šlajсны, protože v ní zacláněl padlý strom. Podél pravé kozy byl naštěstí asi metr široký volný průjezd, jež jsme zkušeně využili. Na dalším jezu v [Kaňově](#), kde na nás v bufetu čekali Martin s Katkou, Honza s Radkou a Kája s Míšou, kteří byli předtím trochu napřed, proběhlo splutí také zcela v pohodě, když jsme jej skočili šlajсны s vysokým schodem.

Pak již řeka dostala přejeznatý ráz a naše velká flotila se definitivně roztrhala do asi tří nebo čtyř menších skupin. První skupiny jak jezy ([Krhanice](#), [Pěnkava](#) a [Lesní](#)) tak i peřejky zdolaly vcelku bez problémů, jen Milan s Lenkou se pod Krhanicemi cvakli a Kája s Míšou pod Pěnkavou najeli na kamenitý břeh takovým stylem, že na něm chvíli viseli šikmo jak raketa, než sklouzli nazpět, ale ustáli to. Již předtím ale Míša při vystupování na Kaňově vypadla z lodi, takže už věděla, jakou má voda teplotu.

Na chvostu zůstala pětice lodí: Karel H. – Simča, Karel J. – Terezka, singlující Helča, Hanka – Líba, Radek – Míša – Klára. Hanka s Líbou to z pátku na sobotu táhly V Náklí až do rána a

tak jim stačilo jen trochu dokrmit se Hu-Hu, díky čemuž se staly značně nestabilní. Nějakou dobu je táhla v soulodí Helča vedle sebe, ale nešlo to pořád. Nakonec byla „spravedlivě odměněna“ tím, že ji holky při jednom ze svých nesčetných prásknutí vzaly s sebou. Na úseku mezi Pěnkavou a Lesní se koupaly asi čtyřikrát, což znamenalo jednak velké časové zdržení a Karlovi s Helčou, kteří při tom museli s rostoucím pocitem marnosti pokaždé vylít vodu z lodi, se to už docela zajídalo.

Při zmatcích na posledním jezu před Kameňákem - Lesní - se cvakli i Radek s Míšou a Klárou. Radek si přitom narazil rameno a uplavala jedna vesta (naštěstí ji někdo odlovil a vrátil v BiSportu, odkud si ji později Martin Sopr vyzvedl). S přispěním nenápadného kamínku cvakače se vykoupali také Karel H. se Simčou, kteří si předtím překvapivě vedli dobře. Hanka s Líbou už nechtěly ani sednout do kánoe, naštěstí se zde nečekaně objevil Robin s kamarádem Princem. Ti si vzali Hanku na porcelán, aby s ní dojeli poslední přeř, Líbu nalodila Helča a prázdnou kánoi si přivázala za sebe jako vagónek.

Ostatní, kteří dorazili do Kameňáku již po půl druhé, se mezitím naobědvali na terase osvědčené restaurace U Vemenáče, kde rychle obdrželi objednané hotovky. Jídelní lístek k našemu pobavení obsahoval asi dvacet variací smažáku, ale také několik klasických hotovek, na kterých jsme si pochutnali. Po příjezdu opozdílů, kteří se pak také naobědvali U Vemenáče, vyrazila kolem půl třetí většina najedených na další plavbu, aby stihli vlak v 17:10.

Neodmítnutelnou nabídku odvozu „taxi“ (Tomášem) Hanka s Líbou, k úlevě asi největší jich samých ale i ostatních, přijaly. Kája a Vlád'a tedy dále singlovali, s Míšou v lodi jela Lída.

Z Kameňáku jsme vyplouvali rozdělení do dvou skupin. První tvořena těmi, kteří se stačili naobědvat před příplutím opozdílů, se záhy rozdrobila do několika menších. Vpředu chvátala kánoe s Honzou a Radkou, kteří spěchali za ostatními netušíc, že jsou všichni za nimi. A protože je stále nemohli dohnat, stupňovali své tempo, díky čemuž do Pikovic dorazili s asi půlhodinovým náskokem.

Zábavy si užila skupinka tvořená singlujícími Vlád'ou a Kájou, dále Helčou ml. s Michalem a několika dalšími loďmi. Ti strávili značnou část cesty spojení do katamaránu. Došlo tam i na nějaké cákání a ve finále Kája, Vlád'a a Helča s Michalem uvízli na kameni. Dlouho na něm viseli, jen Helča se snažili loď vypáčit z kamenné pasti, což Michal sledoval ležíc nezúčastněně ve špici a pojídajíc přitom chipsy. Po chvíli jen flegmaticky pronesl: „Jestli mi vysypeš brambůrky, tak tě zabiju.“

Ostatní dopluli do Pikovic více méně v pohodě, jen Pína s lehce nestabilní Káčou na háčku libující si, že nejtěžší úsek již mají zdárně za sebou, dvakrát zaplavali.

Zadní skupina ve složení: Pavel – Pája, singlující Helča, Karel H. – Simča, Karel J. – Terežka, Radek – Míša – Klára se vydala na cestu asi v půl čtvrté. Hned na [jezu v Kamenném Přívoze](#), který byl hodně kamenitý a dal se v kánoi splout jen jedinou úzkou proudnicí, se Pavlovi, který chvíli čekal nahoře až řeka odplaví dvě cvaklé kánoe, málem nasral do cesty raft s posádkou tvořenou několika dementy, co ho chtěli předjet ve šlajsně.

Naštěstí měl asi dva metry náskok, tak jim stačil ujet. Ostatní s drobným či větším drncáním na kamenech propluli také v pořádku, takže jsme brzy dorazili k dnešnímu poslednímu jezu - [Žampachu](#). Zde jsme loď stáhli přes zavřenou šlajsnu a pak s obavami sledovali úzkou mezi kameny se klikatící proudnicí pod jezem. Ne že by nás znepokojovala řeka, ale spíše rafty které sem najížděly zboku po spádové desce bez ohledu, zda někomu nezkrříž cestu. Chvíli jsme čekali, ale zrovna se valila jedna měchuřina za druhou a do toho nějaké banány z BiSportu, tak jsme také vypluli. Záhy jsme se ocitli v doslova kalamitní situaci, kdy byl průjezd zablokovaný rafty. Jeden z nich vycvakal Radka s Míšou a Klárou. Po převléknutí Míši do Pájinčiných rezervních suchých hadrů (své již měl mokré po prvním cvaknutí) - vypadal

roztomile - si Kláru vzala k sobě na háčka Helča, takže pak již ve dvou Radek s Míšou byli stabilnější.

Unášení Sázavou jsme pak pokračovali bez jakýchkoliv obtíží dál. Jen na Ajaxu si cvičná peřejka vyžádala, jak je jejím dobrým zvykem, svoji oběť. Karel se Simčou se rozhodli napodobit Štěpánku Hilgertovou, jenže najeli do protivodné branky zepředu a navíc se šťouchem. Penalizace v podobě polovičního eskymáka na sebe nenechala dlouho čekat.

Ještě před naším příplutím odjelo do Týnce vlakem v 17:10 několik lidí z první skupiny. Zbytek se spolu solidárně s druhou skupinou rozptýlil do okolních Píkovických nálevení (cukrárna, bufet v kempu, hospody).

Po naložení lodí odjeli Pavel a Martin Sopr s kánoemi do Týnce, kde vyložili naše lodě a čtyři půjčené plastovky na nedělní plavbu. Ostatní se do Týnce dopravili až vlakem v 18:43, v němž potkali Ňumena. Středem pozornosti byl však v tu chvíli osmdesátiprocentním STROH rumem indisponovaný Michal, který pak ve vagónu balil babičky a vůbec bavil ostatní.

Radek s Míšou a Klárou (a asi ještě pár lidí) večer odjeli domů. Naopak během poledne a odpoledně přijeli na návštěvu Koudelkovi, PeHu a Vítek, Irča, Ondra, Karel Horčík a ještě asi někdo. Přes noc ale zůstali jen PeHu s Vítkem.

Na večeri jsme si zašli do BiSportu, Montany či jen do Náklí. Nejpočetnější skupina byla v BiSportu, kde si sice pochutnali na výborných jídlech, ale více než hodinové čekání gurmánský zážitek značně pošramotilo.

U stanů také vzplál ohýnek živený zbylým dřevem. Čerstvouši v čele s Ňumenem marně vzývali kytaristy, aby se chopili kytar. Včerejší večer či lépe řečeno noc a dnešní plavba je znavily až přespříliš.

Zato Hanka se po několika hodinách spánku probrala a hned se s Helčou ml. dožadovaly nějakého občerstvení. Prcek tedy nabídl svoji sekanou, ale říkal, že s ním pro ni musí jít do auta, protože sám už by tam zůstal. Upadl proto v podezření, že láká holky na sekanou. Konzumace sekané u ohně nakonec trochu připomínala hody pravěkých lidí, protože holky jí krájely tak, že místo prkynka použily svoje nohy, pak na ní patlaly hořčici...

Neděle 8. května 2011 (Týnec nad Sázavou – Kamenný Přívoz; 8,5 km): Ráno jsme se probouzeli a pak v klidu posnídali. Helča přitom dala k dispozici velkou sklenici utopenců a pak je hlasitou propagací: „Utopenci zdarma! Ke každému kusu dva další jako bonus...“ nabízela ostatním. Po snídani jsme pak postupně začali balit a většina účastníků této akce odjížděla domů.

Na řeku dnes v poledne vypluly pouze posádky šesti kánoí, kterými byli: Kája – Míša K., Honza A. – Radka, Pavel – Pája, singlující Helča, Jana N. – Lenka a Martin – Katka Š.

Počasí bylo stále pěkné, byť krátce po vyplutí se na nějakou dobu mraky pokoušely zastínit slunce. To se ale nenechalo a asi po hodině nás opět obdařilo svým svitem.

Již dopoledne jsme se domluvili, že to dnes trochu zkrátíme a skončíme už v Kameňáku, abychom domů nepřišli až pozdě večer. V šesti lodích jsme pochopitelně pluli mnohem rychleji než v sobotu, a protože i jezy už jsme měli ze soboty nastudované, nezdržovali jsme se jejich prohlížením a splouvali je rovnou. Často jsme se spojovali do soulodí a nechali se unášet řekou.

Čtyři kánoe (Kája – Míša, Honza – Radka, Jana – Lenka a Martin – Katka) se dokonce spojily téměř natrvalo již před Krhanicemi, a pak takto spolu pokračovaly až k Lesní, přičemž společně spluly jak [Krhanice](#), tak i [Pěnkavu](#).

Jen Honza s Radkou se oddělili v peřejkách před [Lesní](#), že si přistanou u břehu, aby si odskočili na záchod. Jenomže zastavovat v peřejích není úplně nejlepší nápad, takže to

zákonitě skončilo cvaknutím. Přitom jim uplavalo pádlo, které naštěstí odlovil zbytek katamaránu.

Před Lesní se naše skupina pak zase spojila a zbytek naší dnešní trasy do Kameňáku jsme již zvládli v pohodě.

Po chvilce čekání pak dorazil Martin Sopr. Naložili jsme lodě a Pavel a Martin T. se s ním pak svezli do Týnce pro auta. Ostatní si mezitím došli na oběd k Vemenáčovi nebo alespoň na zmrzlinu.

Po příjezdu Martina a Pavla jsme naložili bagáž a naše lodě a pak odjezdem zakončili tuto zdařilou akci. Jen Honza, Míša a Radka museli ještě asi dvě hodiny čekat na autobus do Prahy. Nechali jsme jim tam proto asi tři litry Hu-Hu, aby nežíznil, Míša měla i láhev čistého rumu, ale prý již vůbec nepili. Ale kdo ví, důvěryhodné zdroje již k tomu mlčí...